

TARSOLY

A **Háló** lapja

2019. november

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Head)

Nemzeti összetartozás – 100 éve, avagy még régebb óta?

Egy nép, amely teljes történelmével, kultúrájával és áldozathozatalával kiengesztel, befogad, egyenlőségre törekszik és szeretettel válaszol az agresszióra. Mi, mai magyarok is így válaszoljunk!

Ha egy régész olyan kultúrát talál valahol, amelynél kimutathatók a következők:

- lovasnép volt,
- íjlesztők voltak,
- a most ismert rovásírással rokon az írásuk,
- ragozó nyelvet beszéltek,
- nők és férfiak között egyenjogúság volt,

akkor erősen elkezdhet gyanakodni, hogy a magyarral rokon kultúrájú nép leleteit találta meg.

Van ezeken kívül is még néhány jellemző, amellyel leírhatjuk, hogy milyen a magyar és kultúrája. Kis válogatás ezekből:

- Az egészen különleges, szinte zárt, összavakból, ősgyökökből felépült, szilárd rendszert alkotó nyelvünk, amely egyrészt mellérendelő, másrészt a fontos dolgokra koncentráló.
- A kultúra egységessége, összetettsége, szervessége. Ez azt jelenti, hogy az egyes kultúraágak közös alapokra épülnek, többretegű üzenetet hordoznak, és a természetesből táplálkoznak, abból épülnek föl.
- Még a szittyia időkből származó, és egészen a középkor végéig nagyjából megmaradt a vezetők karizmatikussága és alkalmassága.
- A teljesen egyedülálló Szent Koronánk.
- A kiemelkedő Boldogasszony-kultusz.
- Mivel a nyelv meghatározza a gondolkodást, ezért a másokhoz való hozzáállásunk is mellérendelő, befogadó. Gondoljunk csak történelmünkre: a vallási toleranciánkra, és a menekültek folyamatos befogására.
- Végezetül vegyük páratlan mélységű, szépségű és számosságú népdal- és népmese kincsünket. De nehogy azt higgyük, hogy ez csak a múltból örökölt holt kincsünk! Hisz mind a mai napig

történeket gyűjtések, és manapság is nagyságrenddel több az olyan kortárs költőnk, akiknek van megjelent kötete, mint a többször nagyobb lélekszámú Németországnak.

Jövőre emlékezünk majd meg szétszakítottságunk 100. évfordulójáról. De tudhatjuk, hogy ez nem először történik velünk! És itt most azt a történelmet veszem alapul, amelyben én hiszek, azaz, hogy nem jöttünk mi sehonnan sem, hanem mindig is itt élt a magyarság őse folytatólagosan a Kárpát-medencében, és korábban még körülötte is, egész nagy kiterjedtségben. Innen indultak el, és tértek vissza talán több ezer éves „túra” után különböző rokon népcsoportok, mint például a hunok, szabirok és maguk Árpádék is. Erről ősgesztáinkon kívül tanúskodnak például a helynevek is. Amennyiben ez így van, akkor szétszakítottságban éltünk itt Kárpát-medencében a Római Birodalom alatt, az oszmán török hódoltság alatt, és elnyomatásban még sokkal hosszabb időken át.

De ezek alatt az évszázadok alatt is a magyar kultúra folyamatosan jelen volt. Alig változott nyelvünk, díszítő motívumaink, táncaink, népmeséink. Bizonyos korok alig vettek el belőle valamit, de inkább csak hozzáadtak, gondoljunk például a végvári időszak verseire, a kuruc dalokra. És bár voltak időszakok, amikor sem a magyar nemesség egy része, sem a városok egy része nem elsősorban magyar anyanyelvű volt. Például a XIX. század első színháza Budán német nyelvű volt, de a nép akkor is magyarul beszélt, akkor is magyar népmeséket mondott, magyarul írta a húsvéti tojásokat, magyar táncokkal ünnepelt. Ezeknek a fennmaradását az anyanyelvhez való ragaszkodás és a nagyon erős kulturális elemek megléte mellett az is segítette, hogy az egyébként sokat szidott, és Nyugaton jóval nagyobb mértékű városiasodás itt sokkal kisebb mértékű volt. Mert a táncokat nem a városokban táncolták, a hagyományok nem a városokban maradtak meg.

A legtöbb embernek fogalma sincs arról, mekkora a kulturális lábnyoma a magyarságnak, illetve a velünk rokon nemzeteknek itt a földön. Sok irodalmi műből, például Arany János műveiből, de akár

Ipolyi Arnold besztercebányai, majd nagyváradi püspök munkásságából, vagy a Czuczor Gergely-Fogarasi János-féle Magyar nyelv szótárából, hogy csak néhányat említsünk, nagyon szépen kirajzolódik, hogy a XIX. században ez még nagyjából ismert volt a magyarok előtt, bár akkoriban jelentek meg különös elképzelések például a származásunkról.

És 100 évvel ezelőtt jött egy kettős dráma első lépcsője, az I. világháború számunkra rendkívül kedvezőtlen befejeződése. Persze ezer belső és külső okot lehet felhozni, de most nem erre szeretnénk figyelni. Hanem arra, hogy elkezdődött a máig tartó újabb szétszakítottságunk, ráadásul a területünk több mint kétharmadán elnyomással együtt, ahol a nemzethez tartozás megélése, az azért való kiállítás büntetendő volt. Többszörösen nehezítette az elnyomásban éleést lelkileg az, ahogy arról már írtunk, hogy a magyarok mellérendelően és nem alá-fölérendelően élnek, gondolkodnak.

A tragédia második lépcsője a II. világháború utáni kommunista diktatúrák általánossá válása a térségben. Kis-Magyarországon a nemzeti érzéseket saját kommunistáink nyomták el, az elszakított területeken pedig a szomszédos országok vezetői. Mindenütt hamis történelmet tanítottak, így mindez odavezetett, hogy a magyarságtudat elhalványult. Felnőtt több olyan nemzedék is, amelynek számára ez nem fontos kategória. Ma, amikor magyarságról beszélünk, legalábbis az anyaországban, a legtöbben ezt a kérdést lényegtelennek tartják. Pedig a nyelvünk, a hagyományaink, a kultúránk, a történelmünk a nemzet gyökérzete. Az a fa, amelynek évszázados gyökerei vannak, a viharral is képes dacolni. A gyökereitől megfosztott fát azonban még egy szellő is kidöntheti.

Minden történelmi korszaknak megvan a fő feladata. Most az egészséges magyarságtudat helyreállítása az egyik legfontosabb.

Mit tehetünk mi ma ezeknek a dolgoknak az érdekében? Sokan nagyon sokfélét tesznek. Alig van már olyan helység, ahol nincs kiírva rovással is a település neve. Alig van olyan település, kerület, ahol ne lenne valami hagyományőrző kezdeményezés. Szinte minden iskolában

lehet néptáncot tanulni. Tehát vannak körök, szigetek, amelyek ezzel foglalkoznak.

A Háló, mint küldetése szerint kapcsolatépítő és összefogó szervezet, két évvel ezelőtt, tehát 2018 év elején, egy felhívással fordult a teljes Kárpát-medencéhez, a teljes magyarsághoz. Azt kértük, hogy ne szomorkodjunk, hanem éljünk! A magyarban az Isten egyik neve, hogy Él. Hogy ne csak emlékezzünk, hanem cselekedjünk! Hogy ne csak történelmet tanuljunk, hanem építsünk jövőt! Hogy ne az elkeseredés és tehetetlenség érzése uralkodjon rajtunk, hanem éppen az egymás felé fordulással, az egymás bátorításával erősítsük egymást! Hogy mások gyűlölködésére mi pozitív választ adjunk most is! Mindezeket összefoglalva éljünk valóban úgy, hogy látszódjon rajtunk ma is, hogy Isten képmására lettünk teremtvé!

Eddig volt az elmélet. A konkrét megvalósítása annak, amit kértünk, nagyon egyszerű. Június 4-én, vagy környékén, mindenki hívja fel telefonon, vagy a modern technika bármilyen eszközével egy vagy több olyan ismerőst, rokonát, barátját, akivel egy vagy több határ választja el. Képzeljük el lelki szemünk előtt, amint a Kárpát-medencét élő telefonvonalak fonják be, amelyek végein magyar emberek beszélgetnek egymással, érdek nélkül, csak azért, mert figyelni akarunk egymásra. Ezek élő szeretetkapcsolatok, amelyek így befonva az életterünket, igazán méltó választ adnak, a szeretet válaszát adják. Ezt mindenki megteheti, mindenki bekapcsolódhat, megszűnhet a bénultság, megszűnhet a magány.

Jövőre, 2020 lesz a nemzeti összetartozás éve. Nyilván sok központi program és megemlékezés lesz. Ez is jó, de én inkább hiszek az alulról szerveződésekből, az ember-ember közötti kapcsolatokban. Azt nem lehet csak úgy betiltani, nem lehet parancsszóra megszüntetni. Az hosszabb távon és tartósabban megmarad, bár lehet, hogy nem olyan látványos. De mi nem is a fősodratú médiának akarunk itt megfelelni.

Amit még megtehet jelen cikk olvasója, hogy nemcsak maga kapcsolódik be a június 4-i szeretet-telefon-fonatba, hanem segíti

felhívásunkat azzal is, hogy szól intézményeknek, más szervezeteknek és embereknek.

Ezekkel a gondolatokkal és megfogadott cselekedetekkel készülünk a következő június 4-re, és az egész évre!

Szeibert András

Hálónk tája

Gondolatok a Háló-táborról

Az idén 18. alkalommal Tatán rendezték a Háló Kárpát-medencei táborát. Az ottani beszélgetések tapasztalatai alapján készült az alábbi írás.

Életem második Háló-táborában voltam, mint táborszervező önkéntes. A tavalyi számomra nem sikerült túl jól, végig a kicsi gyermekekre vigyáztam, így nem tudtam részt venni az előadásokon. Ettől függetlenül idén lelkesen indultam el, bár családi okok miatt nem tudtam a tábor teljes idejében ott lenni.

A Tarsoly munkatársaként a táborról szeretnék képet adni. Beszélgettem a résztvevőkkel, mit is jelent nekik a tábor és a Háló. Sokan a nehézségek ellenére évek óta visszajárnak. Ha nem is mindenki részéről, de éreztem a félelmet amiatt, hogy egy magyar nyelvű újságban megjelenik a nevük. Először nem is értettem a dolgot.

Azután eszembe jutottak a hetvenes évek végén a Ceaușescu időkben könyvekkel teli hátzissákkal vonaton megtett túráink Erdélyben. Az idősebbek biztosan emlékeznek rá, amikor házaknál tilos volt aludni Romániában. Kispénzüek lévén a problémát úgy próbáltuk orvosolni, hogy éjjel utaztunk, és a vonaton próbáltunk aludni, ami vagy sikerült, vagy nem. Jelen volt ott is a félelem a rendszertől, a Securitátétól a legkisebb falvakban is. Harcoltak a túlélésért, az egzisztenciájukért, magyarságuk megtartásáért, és küzdenek ma is.

A Felvidéken főleg Nyitra környékét ismertem, sok barátnóm volt az ottani Pedagógiai Főiskolán. Hasonló volt ott is a helyzet, bár olyan nyílt magyarellenes intézkedésekkel mint Erdélyben, én abban a pár évben nem találkoztam. Ezért a cikkben nem használok vezetékneveket.

Lajos Délvidékről érkezett, Zentán született, az akkori Jugoszláviában. Elmondta, hogy hivatalosan náluk nem volt háború, de mégis sokan meghaltak. 30 évig tejgyárban dolgozott, amikor is a gyárat megvette egy belgrádi cég, és nem sokkal ezután vesztességességre hivatkozva bezárták. (Többektől halottam, hogy Délvidéken ez gyakori jelenség. A fiatalok nem találnak munkát a környékükön, így kénytelenek elvándorolni, hogy megéljenek, családjukat el tudják tartani.) Lajos nyugdíjas. Egyedül él. Másodszor van Háló-táborban, de sok Háló-találkozón vett részt. Ott volt tavaly a táboron kívül Rimakokován is. Ezekon a találkozókon jó előadásokat hallgat, szereti a kiscsoportos beszélgetéseket, jól érzi magát a társaságban. Örülnek egymásnak. Megnyugszik, kipihen magát. Saját erejéből nehezen tudna bárhová is eljutni, de így a közös busszal megengedheti magának.

Idén több Háló-találkozón is részt vett a Délvidéken. Voltak Maradékon, Tordán, Bánáton. Legkedvesebb számára a Sóskopó mellett levő 1000 hektár védett területen megtett túra volt. Ősszel visszamennek oda.

Éva Beregszászról érkezett. Két gyermeke él Budapesten. Saját szavai szerint itt lelki táplálékot kap, szeretettel fordulnak feléjük. Sajnos Magyarországon nincs ez mindenütt így. Főleg a határ mentén érzi az emberekben a megvetést, Budapesten kevésbé. Nem érti az okát. Mivel Ukrajnában minden jóval olcsóbb, a határ mellől Kárpátaljára járnak át az emberek tankolni, vásárolni. Akkor mire valók ezek az ellenérzések? Kárpátalján nagyon nehéz az élet. A bérek és a nyugdíjak alacsonyak, nehéz megélni belőlük, de azért jó itt magyarnak lenni.

Ági a Felvidékről érkezett.

„A Háló munkájában 2006-tól veszek részt” - meséli. „Véletlenül csöppentem bele. Losoncon egynapos Háló-találkozót rendeztek, amit hirdettek a templomunkban, de nem fogott meg, így nem készültem az akcióra. Este felhívott a komaasszonyom, hogy nem megyünk el megnézni, mi lesz a templomban? Nem akartam neki ellentmondani, így elmentem. Érdekességképpen: ő nem jött el, én viszont ott ragadtam. Rájöttem, hogy pontosan ez az, ami hiányzik az életemből, és amire mindig is vágytam. A hitemről, amiről azelőtt azt hittem, hogy az én magánügyem, nyíltan tudtam beszélni, és sok hasonlóan gondolkodó emberrel találkoztam. Az akkor megismert hálósok közül többel lelki testvérek lettünk, és a mai napig mély baráti kapcsolat van közöttünk. A közösség sok mélyponton átsegített. A Kárpát-medencei találkozók és táborok pedig megerősítettek hitemben és magyarságomban. Bárkit kérdeztem, hasonló volt a véleménye.”

„Sokáig csak élvezője voltam a Hálónak, míg eljött az a pillanat, hogy én is tegyek valamit a közösségért. Minden évben részt vettem régiós találkozók, lelkigyakorlatok szervezésében. Tavaly elvállaltunk egy Kárpát-medencei Háló-találkozót, melyen 116-an vettek rész, a Kárpát-medence minden régiójából. Még vár ránk egy tábor szervezése, de erre a feladatra még meg kell érnünk.”

Elgondolkodtató, hogy a trianoni békediktátum által szétszabdalt Magyarország magyarságának 2002-ig milyen kevés lehetősége volt a találkozásra, pedig mindenféle szempontból szükségünk van egymásra.

A Háló-táborokban erősítjük önmagunkat és a másikat is a hitben, szeretetben és az összetartozás érzésében.

Kómár Katalin

Egy-köz-ház

Gondolatok és élmények a pápalátogatásról

A Csíkszeredán élő Csoboth Györgydeák Szabolcs a Háló erdélyi régiójának vezetője, a pápalátogatás szervezőcsapatának tagja számol be gondolatairól és élményeiről.

„Nem tudom kifejezni szavakkal azt az örömet, amit éreztünk, éreztem, amikor megtudtuk azt, hogy Ferenc pápa külön hangsúlyozom: *Ferenc pápa jön* -, június 1-jén ellátogat hozzánk Csíksomlyóra! Egy olyan öröm-forrás volt, amiről nem is gondoltam volna, hogy valaha meg fogom élni. Számomra azzal egyenértékű, amikor úgy mond „visszakaptam” a magyar állampolgárságomat, az egy ugyanilyen extázissal ért fel.

Ismeretes, hogy a pápalátogatás ideje alatt benne voltam én is a szervező csapatban. Engem kértek fel az érsekség részéről, az önkéntesek irányítására. Koordinátorként többek között az volt a feladatomban, hogy önkénteseket szólítsak meg, minél többet próbáljak toborozni, hogy segítsék az esemény megvalósulását Csíksomlyón, minél gördülékenyebben, minél egyszerűbben, és minél szebben.

A munkába március vége felé kapcsolódtam be, csak akkor kaptam a felkérést. Lényegében szűk két hónapom volt, hogy egy ekkora eseményre önkénteseket toborozzak, felkészítsek. A közös felkészítés célja az volt, hogy az esemény gördülékeny legyen, ne legyenek fennakadásaink. Fel kellett készíteni őket arra, amit előre nem lehet látni, mert mindig van ilyen is egy-egy rendezvény kapcsán.

Nagy hálával gondolok a gyulafehérvári Karitászra. Ők voltak, úgy mond, az én csapatomban, segítségem, tehát ők, öt-hat önkéntes koordinátor segítette a munkámat. Ők különböző városokban élnek, tevékenykednek: Gyergyószentmiklóson, Marosvásárhelyen, Székelyudvarhelyen, Sepsiszentgyörgyön, Kézdivásárhelyen. Ők segítettek abban, hogy ne érezzem teljesen magányosan magam, amikor

a nagy problémákba ütköztem. Merthogy voltak ilyenek is. De erről keveset fogok mesélni. Inkább a pozitívumokat akarom kiragadni.

Nos, elkezdődött a toborzás az interneten és a média segítségével mindenféle orgánumon. Próbáltuk megszólítani a Kárpát-medencei magyarságot. Nagyon különleges élmény volt számomra, hogy a pápa személye mennyire összehozza az embereket, és nemcsak a magyarokat, nemcsak a cigányokat, hanem még a román embereket is. Voltak nagyon jó szándékú román önkénteseink is. Nagyon pozitív ez a tapasztalat.

Amikor ennek a látogatásnak a jelmondatát hallottam, hogy „Járjunk együtt az úton”-, akkor ezt nagyon értettem, és nagyon megéreztem az önkéntes munkámon keresztül, miszerint is itt tényleg megvalósult ez az együttjárás. Azok az emberek, akik ott élnek a környéken, nem nézték, hogy ez most román szervezés vagy magyar szervezés, mindenki odatette a szívét, a lelkét és próbált mindent megtenni annak érdekében, hogy ez egy szép, emlékezetes esemény legyen. Nem a nemzetiséget, nem a felekezetet néztük, azt néztük, hogy tényleg járjunk együtt az úton. Azt hiszem, hogy Ferenc pápa is pontosan ezt emelte ki a mondandójával, ezt fogalmazta meg.

Annak ellenére, hogy sok negatív tapasztalatot is átéltem, mégis azt mondom, hogy ha komolyan vesszük azt, amit a Szentatya megfogalmazott, akkor nekem is, nekünk is, mint magyaroknak az a feladatunk, hogy ha már a többségi nemzet nem tud lépéseket tenni irányunkba, akkor mi tegyünk. Lehet, hogy nem is elég egyet tenni, lehet, hogy többet kell, kettőt, hármat, tízet, de valakinek el kell kezdenie. Hiszem azt, hogy Isten országában nem magyarok vannak, németek, olaszok, arabok, hinduk, stb. hanem ott mindannyian egyformák leszünk, és valószínűleg akkor már sokkal értelmesebben, bölcsebben fogjuk szemlélni a világot.

Ez nem jelenti azt, hogy én feladnám a magyarságomat! Szó sincs róla! Ugyanolyan jó magyar embernek érzem magam, mint addig, csak

azt hiszem, hogy előbb-utóbb el kell jussunk, jussak a kiengesztelődés útjára is.

Mert addig, amíg csak az ellenségeskedést érezzük, tapasztaljuk, addig nem tudom, milyen jövő vár ránk.

Semmiképpen sem érzem azt egy pozitív, jó jövőképnek, úgyhogy én ezt tudnám megfogalmazni üzenetként, amit remélem, sikerül nemcsak értelmi szinten felfogni, hanem gyakorlati szinten is megvalósítani.

Hiszem azt, már eljött az ideje, hogy nemcsak elméleti síkon kell megközelíteni a hitbéli kérdéseket, hanem tevőlegesen, cselekvő egyházként működjünk.”

– Szabi, a munkádat segítették-e a hálósok? A Hálónak volt-e szerepe?

„Igen, volt nagyon sok hálós segítő is. Elsősorban kiemelném a helyi médiareferenst, Rédei Botit, akit elég sokan ismernek a Hálóban. Ő volt az, akivel egymás támaszai lehettünk szinte az elejétől a végéig. Miután bekerültem a szervezők közé, két héten belül már ő is a csapat tagjává vált, úgyhogy együtt csináltuk végig az egészet. Nagy energiát adott ő is nekem, de én is neki, így erősítettük egymást. Az önkéntesek között is voltak hálósok. Jó volt látni az ismerős arcokat, akár Sepsiszentgyörgyön akár Székelyudvarhelyen vagy Csíkszeredában, nem utolsósorban Gyergyószentmiklóson. Rögtön eszembe jut Molnár Manyi néni Gyergyóból, aki hihetetlen fiatalos lendülettel állta - nem csak idézőjelesen - a sarat, mert ott tényleg volt sár, és segítette az egész eseményt azzal a kedvességgel, azzal a szelídséggel, amit, azt hiszem, aki őt ismeri, és nagyon sokan ismerik hála Istennek a Kárpát-medencei Hálóban, korábban is tapasztaltak tőle.

Sok ilyen élményem volt. Ugyanakkor azt is elmondom nektek, hogy új hálós kapcsolatok vannak indulóban ennek az eseménynek köszönhetően. Volt nagyon sok olyan önkéntes, akivel többet is tudtam beszélgetni, és érdeklődtek, hogy milyen munkával foglalkozom a

hétköznapjaimban. Meséltem a Hálóról és többen vannak, akár Székelyudvarhelyről, de más településekről, akik már jelezték, hogy szeretnének tájékozódni, szeretnének kapcsolódni hozzánk. Vannak többen, akik már jóval a rendezvény után hívtak, hogy mikor lesz regionális találkozó, ők szeretnének oda eljönni. A pápalátogatásnak ez is egy pozitív hozadéka. Nyilván én nemcsak Cs. Gy. Szabolcsként voltam jelen az eseményben, az identitásomhoz hozzá tartozik az is, hogy hálós vagyok. Nem rejtettem véka alá, mindenki tudta. Sokan, amikor önkéntesnek jelentkeztek, egyszeriben érdeklődni kezdtek a Háló tevékenysége iránt is.”

Lejegyezte Széplaki Marika

Az eucharisztia a szeretet titka

Az idei, tatai Háló-tábort a 72 Tanítvány Mozgalommal közösen rendeztük. Mottója a keresztény nagykorúság volt, de szellemében a tábor már előre, a jövő évi, 65. Eucharisztikus Kongresszusra tekintett.

A mi táborunk nem képzelhető el másképpen, csak az eucharisztia mindennapi jelenlétével. A napi szentáldozások Jézus szavait juttatták eszembe: ”Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!” Ennek az oltalmazó, baráti szeretetnek vagyunk mi, hálósok (is) az örökösei, és Jézus Krisztus barátaiként az Úr eucharisztikus szeretetének évről évre a követői is, itt a Kárpát-medencében.

Mi is az eucharisztia? Eucharisztia avagy oltáriszentség görög eredetű szó. Alapítása Krisztus szavaival történt: Jézusnak az utolsó vacsorán a kenyérről és a borról mondott szavait ismételjük a szentáldozás során. Az Eucharisztia a keresztény élet csúcsa és forrása. A katolikus ember ebben hisz, az oltáriszentséget élete középpontjába helyezi.

Az első nemzetközi eucharisztikus kongresszus (összejövetel) 1881-ben, Lille városában volt. Budapesten eddig egyszer 1938-ban, a Szent

István-évben rendeztek ilyet. A kongresszus az eucharisztia megismerését, szeretetét, és tiszteletét előmozdító összejövétel, feladata lesz, hogy emlékeztessen bennünket arra: ahol az eucharisztia, ott van az egyház. A kongresszuson való részvétel zarándoklat jellegű.

A Háló-tábor egyik előadásán Székely János püspök atya beszédében is hallhattuk: az egyház a kegyelem csodája, amely nélkülünk nem működik. Ferenc pápa szerint a rendezvény felekezeti hovatartozástól függetlenül Istennel való együttműködést, gondolkodás- és cselekvésmódot jelent. A Háló-tábor egy másik előadásában Vecsei Miklós (a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnökhelyettese) elmondta nekünk: aki Jézussal közösséget vállal, az osztozik embertársai sebeiben, és igyekszik azokat gyógyítani. Az eucharisztia lényeges aspektusa a szeretetből fakadó alázat. Jézus a tanítványok lábát megmosta az utolsó vacsora előtt. E cselekedetével azt tanította, hogy tanítványai között semmiféle hatalmi rangsor nem lehet. Aki első akar lenni, az legyen mindenkinek a szolgája. Jelentette továbbá azt is, hogy aki a keresztség fürdőjében és Jézus szava hatására megtisztult, annak csak a napi élet szennyét kell lemosnia.

A kongresszus alatt lehetőség nyílik a magyarság, a magyar egyház ünnepi bemutatására, lesznek őszinte beszélgetések, és minden korosztály találhat érdeklődésének megfelelő programokat.

Széplaki Marika

Babits Mihály: Eucharistia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Óbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az őt

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogyan szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Barangoló

Szatzmárnémeti beszélgetés Sabău-Trifu Cristinával

A pápa csíksomlyói miseruhájáig vezető út és a szatzmári Háló-találkozók közötti kapocs

„Én ismerem Önt, találkoztunk itt Szatzmárnémetiben, és egyszer Győrben is, amikor egy idősebb úrral valamilyen Háló programra érkezett, és amikor én is véletlenül ott voltam. Mindig népviseletben volt, könnyű volt megjegyezni.”

Majdnem így kezdődött beszélgetésem Cristinával, amikor útban az idei nagybányai Háló-találkozó felé összefutottunk egy beszélgetésre, és találkoztunk a Székesegyház előtt, majd leültünk a parkban egy padra, és az első ismerkedő mondatok hangzottak el.

„Az úgy kezdődött, hogy éppen harmadéves voltam a művészeti egyetemen, amikor Szeréna szociális testvérnek segítettem megtervezni és elkészíteni egy stólat. Aztán segítettem többenél is, de rájöttem, hogy ilyen magam is csinálhatnék. Egyik ismerős papnak adtam egy stólat ajándékba. Majd néhány másiknak is. Akik nem kaptak, szinte irigykedtek a többire, így egyre többet kértek.”

„Nagyon élveztem a tanulmányaimat és az alakuló munkákat, mindig is festő akartam lenni, olyan ember, aki ezzel is Istent szolgálja. Az egyetemi évek is rendkívül lelkes katolikus ifjúsági tevékenységekkel teltek. Mindenben benne voltunk, és volt egy jó lelkipásztorunk is, aki azóta meghalt. A hivatásom ekkor alakult ki végérvényesen.”

„Én félig román, félig magyar vagyok. Férjem román, görögkatolikus, ő is tud magyarul. A családban nagy hangsúlyt helyeztek a többnyelvűsége. A görögkatolikus liturgikus művészetnek a Kárpát-medencében volt egy sajátos ága, ami nem volt annyira keleties. Most a görögkatolikus hierarchia itt minálunk is, de Magyarországon is,

szeretne visszatérni jobban a keleti hagyományokhoz, ami nekünk, akik nem ebben nőttünk fel, kicsit idegenül hat. Férjem számára is nehezen megszokható ez az új vonal, talán ezért is kísér el egyre többször a római liturgiákra, mert az ottani környezet jobban emlékezteti őt fiatalkorának görögkatolikus templomaira is.”

„Közös életünket Kolozsvárott kezdtük, hosszú évekig ott éltünk, habár mindketten szatmári származásúak vagyunk. Férjem nem tudta az ottani nyüzsgést megszokni, ezért visszatértünk. Szatmárnémeti sokkal nyugalmasabb város, és az alkotó munkához végül is kell egyfajta nyugalom.”

„Igen, sokat dolgozunk együtt, a férjem műépítész. De nem lehet azt megmondani, hogy ebből ki mit, hogyan csinál. Egy részét én rajzolom meg, ő egy másik részét, megnézzük, megbeszéljük. Ötletelünk, gondolkodunk.”

„Az én hivatásom, amit mindig is szerettem csinálni, a liturgikus művészet. Szinte kizárólag csak ezzel foglalkozom. Van sok munkám, elfoglalt vagyok. Miseruhák, templomi festett üvegek, templombelső, szentélyek tervezése. A ruhákat mindig magam varrom, és csak liturgikus ruhákat készítek.”

„Minden munkám egyedi. Igyekszem minden műbe valami gondolatot, érzést belevinni, amit a vonalvezetéssel, a természetből vett formákkal, a színekkel tudok kifejezni. A természet nagy ihletadó és

inspiráló is az életemben. Az ötletek néha könnyen, néha nehezen jönnek. Hangulatokat próbálok előidézni. Jellemzők rám a hajlított vonalak. Talán a Jugendstilnek nevezett művészeti irányzathoz hasonlítanak a műveim leginkább, ha mondani kellene valamit.”

„Akkoriban az egyetem elvégzése után, akkoriban kötelező volt legalább 3 évig dolgozni ott, ahová a kinevezés szolt, amit a hatóságok kitaláltak. Engem, hála Istennek, a csíkszeredai ruhagyárba helyeztek, ott terveztem 3 évet, de ezenközben is folytattam felkérésekre a liturgikus ruhák készítését. A 3 év után jött a forradalom. Mások tanácsára, mivel hivatalosan is volt rá lehetőség, magánvállalkozóként folytattam ezt a tevékenységet.”

„Kedvenc anyagom? Nem tudom. Alapvetően festőnek gondolom magam. Ezért talán, amikor valamilyen anyagra festhetek, azt szeretem a legjobban.”

„A szülői házból is jöhetett az inspiráció, a tehetség...”

„Eddigi életem során valószínűleg ez a pápai miseruha volt és lesz a legemlékezetesebb. Már amikor meghallottam, hogy a pápa jön Romániába, és ellátogat Csíksomlyóra, már akkor egyfajta belső izgalom fogott el. Hogy lesz ez, miben fog megjelenni, hozzák a ruhát, vagy lesz külön ruha erre az eseményre? Napokig nem is tudtam másra gondolni. Felmerült bennem: mi lenne, ha én csinálnám? Egészen izgatott lettem, és azon gondolkodtam, hogy felhívjam-e a ferences atyákat. De nem tettem. 3 nap vívódás után elhatároztam, mégis felhívom őket, és amikor ezt elhatároztam, csörgött a telefon és a ferences rendi vezető keresett, hogy elvállalnám-e a ruha megtervezését? Kérdezte, hogy ha elfogadják a tervet, el is készíteném-e? Igent mondtam mindenre, így elindulhatott a tervezés. Vatikánból megjött a jóváhagyás, semmit sem kellett változtatni.”

„Én nagyon szeretem ezt a mostani pápát. Olyan dinamikusnak, lendületesnek, energikusnak gondolom, és a ruhát is az egyéniségéhez szerettem volna igazítani. Optimista üzenetet szerettem volna, amiből

öröm, erő, modernség árad. A ruhát hullámzó vonalvezetés jellemzi. Középre nem lehetett semmit sem tenni, mert a pápák ilyenkor hordanak egy kiegészítőt – a palliumot, ami középen és hátul lelóg a ruha feléig, ezért kétoldalt helyeztem el a Csíksomlyói Szűzanyát és a kegytemplom képeit. A logóról sokat nem kellett gondolkodnom, adott volt, bár a grafikája nem tetszett, egyszerűen ráhelyeztem.”

„A logón volt a magyar felirat is, ami sok százezer egyéb helyen is ki volt már nyomtatva. Amikor a ferencesek megkapták az első felszólítást a magyar szöveg eltávolítására, nem tudták, mitévők legyenek, de egyházi vezetői döntésre nem nyúltak hozzá. Teltek a

napok, és már bizakodtunk benne, hogy el is felejtették, amikor megérkezett a második felszólítás. Arra már nem volt idő, hogy én változtassam meg, ezért egy csíki varrodában csinálták. Először a teljes eltávolítás volt a cél, de amikor elkezdték lefejtetni, jött az ötlet, hogy csak a felső felét elég visszahajtani, és egy kis toldalékanyaggal kialakítható a végleges megoldás. Lefényképezték, jóváhagytam, és így láthatta már mindenki.”

„A pápai mise előtt rendkívül izgatott voltam, nem tudtam, hogy ez a ruha és az általam tervezett fejfedő (infula) lesz-e a pápán. Már korán kimentem a sáros területre, izgatottan vártam az esőben, mi lesz. A testem remegett, nem tudom, hogy a fázástól, vagy az izgalomtól. Nem mentem előre, hátulról szerettem volna látni az eseményt. Az ismerősök meg is kérdezték, miért nem megyek előre, hát csak előre engedik, aki a pápai ruhát készítette? De nem akartam, jobb volt nekem ott hátul, mint elől a hírességek között. Amikor közeledett a pápa, még tovább fokozódott az izgalmam, és amikor megláttam, először a nagy képernyőn, hogy az én ruhámat viseli, egészen nagy öröm szállt meg. És ez megmaradt végig: kívül a testem fázott és remegett, de belül a lelkem teljesen átmelegedett. Óriási élmény volt, sose felejttem el.”

„Fáj, és szomorú a hatóságok ilyen hozzáállása, de nincs bennem mégsem rossz érzés, mert azt elnyomja az az öröm, ami ott ért, és a ruha így is nagyon szép, büszke vagyok rá.”

„Szakrális, liturgikus művészettel Erdélyben viszonylag kevesen foglalkoznak, kevesen vannak. Azt sem lehet mondani, hogy önjelöltekből sokan lennének.”

„Jelenleg több munkám is van: A Hám János iskola kápolnájának tervei, festett ablakok. Nem szeretek egyébként több dologgal egyszerre foglalkozni, jobb csak eggyel.”

A beszélgetés végére jelen sorok írója nem hazudtolta meg magát, és a Háló felé kezdte a beszélgetés fonalát terelgetni. Sokat nem kellett erőlködni, hiszen Cristina, mint kiderült, nagyon szereti a Hálót, több

Szatmárban szervezett találkozón is részt vett, és sok közös ismerőst tudtunk felidézni, megidézni, jó szívvel, szeretettel beszélgetni róluk.

„Szeretném, ha lehetne Budapesten egy kiállításom. Minden művemről van egy 65x65 cm-es jó minőségű poszterem.”

Ezt megígérhetjük!

Cristina üzenete a Háló felé: „Fáj nekem, hogy mostanában itt elmaradtak a találkozók. Nagyon fontosak voltak, ha rajtam múlik, lesznek újra, szívesen segítek abban, hogy újra éljen a Háló Szatmárban!”

Szeibert András

Tarisznya

Levél Gyergyóból a főszerkesztőnek

Gyergyóból Szabó Lóri legújabb levelét az ottani adventről írta a főszerkesztőnek.

Kedves Mária!

Köszönöm, köszönjük, mindannyian jól vagyunk és egészségesek! Mi nem idegeskedünk a (romániai) választások miatt, mert rég rájöttünk, hogy ebben a román vezetésben csak lefele van... Mi pedig előrenézünk és egy kicsit felfelé! Hálózunk és bogozunk, tanulunk és dolgozunk, kalákázunk és így találkozhatunk, mindenki a maga kedvére, lehetőleg mások örömére!

Szívest-örömost írok az itteni adventi és karácsonyi szokásokról, csak azt nem tudom, melyik végét tartsam meg, mert az ilyesmi erőt kikívánkozik az emberfiából! Annál is inkább, mert megláttuk a hegyeken az első havat, és ez itt minket valamilyen különleges izgalommal tölt el! Rögtön felmegyünk hozzá és jól megnézzük egymást, reá is lépünk, hogy úgy ropog-e mint eddig, vagy valami egyebet is ígér...

S ha valaki megkérdezi, hogy:

- Há e hó-e, he?

- Há e hó, he! - lesz a válasz, mert a gyergyói ember akkor örül igazán, ha a hírekben hidegebbet jelentenek nálunk, mint Csíkban. Aztán hazamegyünk és megnézzük a fásszint, hogy tele van-e, majd a pincében a bort, hogy kitart-e disznóvágásig, és arra is gondolunk, hogy több szilvát kellett volna kifőzni pálinkának mint befőzni lekvárnak! Mert ugye akkor reggel nem lehet lekvárral kínázkodni!

Az őszinteség az, hogy advent kezdete nem éppen az elcsendesedés ideje Gyergyószentmiklóson, mert nagyjából egybeesik a búcsúval, ami december 6. Ekkor van a város védőszentjének az ünnepe, Szent Miklós, a mikulásolás, a városnapok. Persze ebben az időszakban szigorúan

tiltottak a vidám multságok, lakodalmak! Addig le kell járjanak szép sorjában a szüreti bálók, jótékonysági estek és egyéb vigasságok. Régebb a papot a plébánia ajtajáig kísérték zeneszóval, és elhallgatott a nóta, négy hétre elzárták a hegedűt. Az évkör legsötétebb időszakában kezdetét vette a csendes reményteljes várakozás, a fényóhajtás.

Advent első napján reggel 6 órakor a zsúfolásig megtelt sötét templomokban, csendben a hatalmas adventi koszorún meggyújtják az első lila gyertyát, majd felharsan az orgona és elkezdődnek a rorate szentmisék első énekei: Rorate coeli...Harmatozzatok egetek...!

Van ennek egy különleges, méltóságos hangulata, mert el kell jutni a csillagok fényénél, a ropogó hóban, álmosan, kócosan, hidegben, fázva, egyedül vagy összebújva, a „vagy vehettem volna még egy mellényt” gondolatával, de ott kell lenni!!! Jól kezdhettek egy napot...vagy mindig így kellene kelni...a hajnali harangszóra és menni, szaladni, mert Ő hív, szólít és ott talál engem a felkelő nap is a templomban. Fogadalmakkal, lemondásokkal, világmegváltó gondolatokkal!

A rorate szentmisék a "Szívem első gondolata..." énekkel fejeződnek be. Kifele a templomból már csoportokban indulnak hazafele az emberek, egymással licitálva, hogy kinél legyen elfogyasztva a kávé, mert az sem mellékes errefelé, hogy:

"Szívem első gondolata... a kávévizet tegyem oda..."

Már nem számít a hideg, nem vagyunk álmosak, és lassan kiderül, hogy ki milyen adventi koszorút készített a családjával, hagyományos maradt, vagy modernre kerekedett... Ilyenkor azt is megbeszélik hajszálpontosan, hogy kinél legyen először a Szállást keres a Szent Család kilenced.

Minálunk advent előtt kalákában készül el sok minden ünnepre való, ahol jelen vannak családjaink apraja nagyja, mindenki fúr-farag, ragaszt, ötletel. A háziasszonyok a háttérben már sütik és írva díszítik - titkos recept alapján - a mézes sütit (mi nem téstának mondjuk a

süteményt, itt a tészta az a laska!), az adventi koszorúkat, betlehemest, mécsesstartókat és karácsonyfadíszeket.

Csoda szép kézimunkák kerülnek elő, amit advent első vasárnapján kiviszünk az adventi vásárba, melynek bevétele megy a szegénykonyha javára. Gyergyószentmiklós szegénykonyhája több mint 20 éve üzemel az egyház és a Lorántffy Zsuzsanna Nőegylet önkéntesei jóvoltából, egész pontosan megboldogult Pál Gizi néni fakanas, humoros, házias ízvezényletével. Jelenleg kb. 250 személy kap meleg ételt naponta és Istennek hála nincsenek hajléktalanjaink! A friss kenyeret pékségeink állják naponta, más élelmiszerek adományokból gyűlnek össze mind a mai napig. Az ősztűtő gazdanapi vásár után, rogyásig megrakott lovas szekerekkel, népviseletbe öltözött fiataljaink viszik fel a legszebb, legnagyobb díjazott terményeket a szegénykonyhára és kézből kézbe adogatva kerülnek be a pincébe. Elmondhatom, hogy nagy a gyergyói ember adakozókedve, de tudjuk, hogy az adventi idő nemcsak imából és böjtből áll, hanem jókedvű adakozásból is!

A Szent Család kilenced: a XX. század elején született, a karácsonyi ünnep előtt kilenc napon át ismétlődő szálláskeresés. A szálláskereső Szent Család tiszteletére kilenc család összeáll, hogy december 15-től karácsony estéig naponta felváltva a Szent Családnak (Máriát, Józsefet és Jézust ábrázoló képnek, kis szobornak) szállást adjanak. A soros családban már kész a házi oltár égő mécsessel vagy gyertyával, ahol rendszeren a többi családok is összegyülekeznek, amikor az esti Úrangyalára harangoznak. Amikor a Szent Család az új családhoz érkezik, letérdel a házi nép, miközben megfelelő szövegezésű imádságokat mondanak. A Szent Család előtt rendszeren ájtatosságot is szoktak végezni: a lorettói litániát, Szent József vagy Jézus Szíve litániáját, majd felajánlják az egész családot a Szent Család oltalmába. Közben természetesen énekelnek.

Szent Család kilenced

Szállást keres a Szent család

Szállást keres a szent család,
de senki sincs, ki helyet ad,
nincsen, aki befogadja
ki égnék s földnek az ura.

Az idő is későre jár,
a madár is fészkére száll.
Csak a Szent Szűz jár hiába
Betlehemnek városába.

Legalább ti jó emberek,
fogadjátok e kisededet!
Házatokba boldogság száll,
Ha betér az égi Király.

Ne sírj tovább Szűz Mária
ne menjetek ma máshova!
Szállásunkat mi megosztjuk,
kis Jézuskát befogadjuk.

Beköszönő ének

Szállást keres a Szent Család.
De senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen, aki befogadja
Őt, ki égnék s földnek ura.

Az idő már későre jár,
A madár is fészkére száll.
Csak a Szent Szűz jár hiába"
Betlehemnek városába.

Adjon Isten jó éjszakát.
Küldje hozzánk őrangyalát.
Terjessze ránk szent áldását.
Köszöntsük a Szűz Máriát!

Köszöntsük a Szűz Máriát,
Vele együtt az ő szent fiát!
Jézus, Mária szent neve,
Legyen nekünk örömünkre!

Íme, feltűnt a fényes nap,
Fölkel-e még nekünk holnap?
Míg számadásom nem egész,
Nem vagyok még az útra kész.

Legalább ti, jó emberek,
Fogadjátok a Kisededet.
Házatokra boldogság száll,
Ha betér az égi Király.

A házbeliek éneklik:

Ne sírj tovább, Szűz Mária,
Ne menjetek ma máshova!
Szállásunkat mi megosztjuk,
Kis Jézuskát befogadjuk.

Most zárom soraimat, de hamarosan folytatása következik!

Szeretettel öllelek, áldott napot kívánok!

Lóri (Szabó Lóránt – Gyergyószentmiklós)

Reménységeink

Ifjúsági találkozó a szervező szemével

Felvidéken, Füleken szervezték meg a XII. Kárpát-medencei Ifjúsági Találkozót szeptember 13. és 15. között. Erdélyből, Partiumból, Délvidékről, Magyarországról és a vendéglátó régióból, vagyis Felvidékről 66 fiatal érkezett. A régióban másodszor rendeztek hálós ifjúsági találkozót, korábban csak egyszer volt, 11 évvel ezelőtt Szencen.

Nyár közepén jött az ötlet, pontosabban két héttel a nagy tábor előtt. Baráti beszélgetés közben kérdeztek rá más régióból egy felvidéki találkozó lehetőségére. Írtam a vezetőségnek, hogy az ősszel van-e már más hasonló program, mert ha nincs, mi, én és a testvérem, örömmel vállaljuk. Hát, valahogy így kezdődött.

Gyorsan kellett cselekednünk, hiszen a nyári tábor kezdetéig mindössze két hét volt hátra, addig intéznünk kellett szállást, étkezést és előadót. Szerencsére, ez nagyon gyorsan sikerült, így a tábor alatt személyesen is beszélhettünk a vezetőséggel a tervünkről. A többség nagy örömmel fogadta a felvidéki találkozó ötletét, még akkor is, ha voltak kétségek is.

Mivel már számos találkozón vettünk részt, tudtuk, hogyan zajlik egy találkozó. A péntek esti ünnepélyes nyitórendezvényt szombat délelőtt előadás, majd kiscsoportos beszélgetések követik, délután különböző alternatív programok, este táncház és buli, vasárnap mise, végül pedig a találkozó bezárása. Úgy gondoltuk, ezzel nem lesz gond. Csak mikor már belekerültünk a sűrűjébe, akkor jöttünk rá, hogy nem szeretnénk teljes mértékben a korábbi sablon alapján dolgozni, hanem újítani szerettünk volna a programon. Így például a korábbiakkal ellentétben a régiók nem saját magukat, hanem egymást mutatták be; a gasztroesten csak felvidéki ételkülönlegességeket készítettek a hazai „banyaklub” oszlopos tagjai; a várost nem hagyományos módon,

idegenvezető segítségével ismerhették meg, hanem kiscsoportokra bontva játékosan, érdekes feladatok megoldása közben.

Régi ismerősünket, Urbán Pétert, a Tandem (<https://www.tandemno.sk/hu>) igazgatóját kértük meg, hogy tartson előadást. Örömmel vállalta, és a „Keresztény vagyok, nem nyomi” címet adta az előadásának, ami kissé meglepett bennünket, de mindenesetre érdeklődésünket felkeltette.

A sikeres előadás után a kiscsoportos foglalkozások következtek, amelyek megszervezése több szempontból sem volt egyszerű, hiszen olyan csoportokat kellett létrehozni, ahol az emberek meg tudnak nyílni egymás iránt, és ahol őszinte beszélgetések jöhetnek létre. Másrészt a kiscsoportok beosztása nagy nehézséget jelentett, mert figyelembe kellett venni a korosztályt, a régiót és az állandó változást a résztvevők számában és összetételében is.

A délutáni alternatív programok tematikáját tapasztalat és igény szerint állítottuk össze. Úgy tapasztaltuk, hogy nagy igény van a korombeli fiatalok körében a párkapcsolatról szóló beszélgetésre. Ezért hívtuk meg Haris Sándor pszichológust, aki az Egészséges párkapcsolat címet adta az általa vezetett műhelymunkának. Két műhelymunka irányítására a nyári táborban megismert Kamasz Egyesület tagjait kértük fel, akik nagyon szívesen segítettek. Az általuk vezetett foglalkozás a Van-e magyar megmaradás?, valamint Misszió a harmadik évezredben problémájára, kérdésre kereste a választ. A negyedik alternatív programot az előadó, Urbán Péter vezette, Kommunikációs és szituációs játékokat irányított. Ötödik választható programként, a találkozó egyik résztvevője, Schön Bálint tartott imaműhelyt.

Péntek 13 a babonásoknak szerencsétlen napot, de nekünk a barátainkkal való találkozás kezdetét jelentette. Egy olyan találkozóét, ahol rengeteg élményben volt részem, s amelyik többszörösen visszaadta a befektetett munkát. Az eleje tele volt feszültséggel, lámpalázzal: hány ember fog érkezni a találkozóra, gördülékenyen fognak-e menni a programok, s hogyan fogom elmondani életem első megnyitó szövegét

(lehetett volna jobb is, de majd legközelebb!). Rendkívül örültem az ismerkedő játékok utáni szabad beszélgetéseknek, a rég nem látott barátokkal való találkozásoknak. Örültem annak is, hogy vendégeinknek tetszett településünk büszkesége, a vár, ahonnan gyönyörű a kilátás a környező vidékre. Élmény volt az esti táncház, amelyet a Rakonca néptáncgyűttes táncosai vezettek, valamint a gasztroest, ahol tócsnit és heróvét ehattunk.

A vasárnapi záráskor mindannyian átgondoltuk mi is történt a hétvége alatt, mi volt az, ami megfogott az előadásban, a kiscsoportos beszélgetésben vagy az alternatív programban. Közös volt ezekben a reflexiókban, hogy a lelki örömek mellett sokat tanultunk a találkozóból: én például szervezést, vendégfogadást, tudatos keresztény életvitelt.

Nem fogom elfelejteni a vasárnapi zárómisét: hiszen a lassan elnéptelenedő templom hirtelen megtelt fiatal, örömteli emberekkel, akik gitáros kísérettel énekelték a gyönyörű dalokat. Ott azt éreztem, hogy hálát kell adnom a találkozót megszervező kis csapatért, a vendégeinkért, akik áldozatot vállaltak, azért, hogy részt vegyenek ezen a találkozón: közülük többen 18 órát utaztak, volt, aki szabadságot vett ki, többen pedig az egyetemi tanulmányaikat szakították félbe.

A fájdalmas búcsúzkodás mellett a legmegindítóbb pillanat talán akkor volt, amikor az előadás után Urbán Peti, a felvidéki ifik vezetője átadta a felvidéki zászlót, amit rendkívül nagy megtiszteltetésként éltem meg.

Kovács Zsuzsanna (Fülek)

Megálló

Behálózva

„Behálózva” a magyar címe Barabási Albert-László eredetileg angolul írt, az Egyesült Államokban kiadott („Linked”) könyvének, amely egy új tudomány gyökereit, törvényeit, a szerző által vezetett munkacsoport különböző alkalmazási területeken folytatott kutatási tevékenységét mutatja be rendkívül élvezetes, mindenki által érthető formában. A könyvnek egy, a Szent Pál apostolra vonatkozó állításával a cikk szerzőjének külön véleménye van.

Barabási Albert-László erdélyi születésű, három - román, magyar és amerikai – állampolgársággal is rendelkező, az Egyesült Államokban élő fizikus, a hálózat kutatás egyik legnevesebb képviselője a világban, a Bolyai János alkotói díj idei díjazottja. Ez a díj egy civil kezdeményezésre létrehozott, alapítványi elismerés komoly anyagi jutalmazással. Az alapító okiratban foglaltak alapján a tudományterülethez nem köthető díj olyan magyar állampolgárságú vagy magyar származású személynek adományozható, aki nemzetközi szinten is kimagasló eredményt ért el a tudományos kutatás, fejlesztés, utánpótlás-nevelés területén, valamint ezek eredményeinek a társadalmi-gazdasági életben való hasznosítása terén. A díj 1997-es alapítása óta Barabási a tizedik díjazott. A Román Tudományos Akadémia 2018-ban tiszteletbeli tagjává választotta, ami ritka egy magyar anyanyelvű kutató esetében.

A „Behálózva” fülszövege szerint a 2004-es elnökválasztási kampány kötelező olvasmánya volt. A könyvről rengeteg dicséret olvasható, dicsérem és ajánlom én is, de a dicséret mellett volna két megjegyzésem. Mindjárt a könyv elején, a Bevezetésben Szent Pál apostolról elmondja, hogy aki bár személyesen nem ismerte Jézust, az akkor ismert világban sikerrel hozott létre némi túlzással egy világméretű hálózatot. A népek apostolában a hálózattudomány az első nagy hálózatépítőt tisztelheti. A könyv írója felteszi a kérdést: „Neki,

vagy Jézusnak, vagy talán a tanításnak köszönhető a kereszténység sikere?” A 9. oldalon azt írja: „Nincs történelmi bizonyíték arra, hogy szellemi vezetőjüknek, a názáreti Jézusnak, valaha is szándékában állt volna a zsidókon kívül más közösségekre is hatni.”

Bizonyítékok márpedig vannak. Idézek a Szentírásból, Mátétól, Márktól, Lukácstól és az Apostolok Cselekedeteiből.

„A tizenegy tanítvány elment Galileába, arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan kételkedtek. Jézus odalépett hozzájuk, és így szólt: „Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28,16-20)

Aztán így szólt hozzájuk: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15)

„De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, s egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1,8).

Azt mondta nekik: „Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, és harmadnapon feltámadnia a halálból. Megtérést kell hirdetni a bűnök bocsánatára Jeruzsálemtől kezdve minden népnek.” (Lk24, 46-47)

A kereszténység terjedésében kétségtelenül orozslánrésze volt Szent Pál apostolnak, ebben sokat számított, hogy Pál művelt, valamennyire tehetős, nyelveket beszélő, tarzusi és római polgárként egyfajta, a mai fogalmaink szerint világútlevéllal, vízummentességgel és jogsegélyszolgálattal bíró ember volt, de Jézus közvetlen tanítványai közül is, akik többnyire egyszerű emberek voltak, többen nekivágtak a világnak, hogy hirdessék az evangéliumot. A galileai származásúak tudtak görögül. Ez abban az időben ott általános dolog volt, a görög

sokféle ismert volt a Földközi-tenger keleti medencéjében és Kis-Ázsiában. János, Lukács és Márk evangéliumukat a korabeli görög nyelvjárások egyszerűsített változatán írták. Szent Péter apostol az első pápaként szenvedett kereszthalált Rómában. A kopt hagyomány szerint az első egyiptomi keresztény közösséget és magát a kopt egyházat az Alexandriában vértanúhalált halt Szent Márk evangélista alapította. Szent András Örményországban és Kurdisztánban térített, és vértanúként halt meg Görögországban. Szent Fülöp apostol a mai Délnyugat-Törökország területén fekvő Hierapolisz ősi városában halt mártírhalált, Szent Tamás Indiában, Madrasz környékén.

A „Behálózva” című könyvben a 27. oldalon van egy történelmi pontatlanság. Rényi Alfréd matematikus kapcsán írja: „évekig élt hamis papírokkal a nácik által ellenőrzött Budapesten.” Ne tessék túlozni! A nácik „csak” 1944. március 19-től 1945. február 13-ig ellenőrizték Budapestet.

Barabási Albert-László az 2019.évi PesText Nemzetközi Irodalmi Fesztiválon

Akinek nincs módja hozzájutni a könyvhöz, az a YouTube-n megnézheti a szerzőnek a Mindentudás Egyetemén tartott előadását (<https://www.youtube.com/watch?v=HAsEBBAFcgU>), az lényegében ez a könyv. A könyvnek van egy bővített, tankönyvként használható nyomtatott változata és egy, a <http://networksciencebook.com/> címről szabadon letölthető változata. Ez utóbbi valós adathalmazokat is tartalmaz, futtatható szemléletes animációkkal. Nem kis méretű,

tömörítve több, mint 3 Gigabyte. Akinek tudományos érdeklődése van, annak érdemes a hálózattudománnyal tisztában lenni, mert az a tudományok széles spektrumán használható eszköz. Egyik leglátványosabb eredménye az volt, hogy csupán a hálózat, a sejthálózat struktúrájából a Barabási csoport meg tudta jósolni, hogy mit csinál az adott neuron.

Margitfalvy György

Életképek

Beszélgetés Arató Lászlóné Márta anyóval

Holle anyóról kapta a nevét. Az újabb hálósok már nem ismerik. Egészségi állapota miatt jó hét éve egy, a kertjükben tartott bográcsos lecsófőzéses kerti partival vonult vissza az aktív hálózástól a hálós közszeretnek örvendő Márta anyó, akit Széplaki Marika keresett fel otthonában.

Már a telefonbeszélgetésnél lehetett érezni, hogy egy nem mindennapi emberrel hozott össze a sors. Vidám hangja meggyőzött, hogy tegezhetem, hiszen a Hálóban ez a szokás. Nagyon meghatódott, hogy a Hálóban emlékezünk rá, számon tartjuk, kíváncsiak vagyunk, ma hogyan él, mit csinál.

A késő nyári reggelen házuk kapujában férjével, Arató Lászlóval találkoztam, aki éppen a városba indult, szokásos heti körútjára. Hozza a katolikus sajtót – Új Ember, Keresztény Élet, Adoremus – az egyházközség számára.

A lépcsőn felmenve az ajtóban a Háló emblematikus alakja, a rollátorral közlekedő, ám mosolygós, kedves Márta anyó fogadott.

A szobájában, a szépen megterített kis asztal mellé ültünk le. Úgy kezdtünk el beszélgetni, mint régi kedves ismerősök, akik nemrég váltak el.

– Márta anyó, mondd, Te mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a Hálóval?

– Pontos dátumra nem tudom megmondani. Úgy kerültem kapcsolatba a közösséggel, hogy volt egy összejövetelük kint, Káposztásmegyeren. A lakótelepen nem volt még templom, a pártházban, vagy kultúrházban misézett az atya. A Hálónak ott volt valamilyen találkozója – gondolom, a plébánia közösségével –, amire elkísértem a férjemet, Lacit. Akkoriban már cursillóztam. Az első magyarországi női cursillót végeztem el. (cursillo = a keresztyénség rövid tanfolyama.) Ott lettem munkatárs és Puchard Zolival beszélünk arról, hogy jó lenne, ha a cursillo, mint közösség, eljönne a Hálóba. A Háló még gyerekcipőben járt, és a cursillo is nagyon gyerekcipőben járt még, ezért nem jött létre ez a rendszeres kapcsolat. Nem tudtam, hogyan fogjak hozzá.

– A Háló első Kárpát-medencei táborába kaptunk meghívót, de a férjemmel azt mondtuk, már öregek vagyunk ilyesmihez, és a fiunk Dávid ment el. Molnár Melindától utólag hallottam, hogy milyen rendes volt. Gépkocsivezetőként is lehetett rá számítani, és minden munkát elvégzett.

– Utána meghívót kaptunk Pannonhalmára, ahová 2000-ben egy találkozót terveztek, és ez a meghívás a találkozó előkészítésére szolgált. Nagyon meghatott. Lacinak tulajdonítottam, hogy a Háló engem is elhívott, mert a férjem nagyon sokat tevékenykedett a Háló mellett más, keresztyén értékalapú közösségekben is, például a cserkészeknél, a Márton Áron Kiadóban.

– Az első Tarsolyt, vagy az első kettőt, azok még A4-es formátumban jelentek meg, ők támogatták, míg aztán a Háló átvette az egészet a bonyolítását.

– Nagyon szép volt a pannonhalmi előkészület és a program is. Utána már elég fiatalnak éreztük magunkat a táborokra. Laci ment a cserkész táborba, és én meg a hálósokkal. Ocskay Márta barátnőmet

kanalaztam be a Hálóba. Kérdeztem tőle, volna-e kedve idejönni, mert nagyon jó a közösség, és sok jó program is van. Márta olyan ember, akit nem lehet nem szeretni és elfogadni. Készséges segítő lett a programok bonyolításában. Vele jártam a Háló-táborokba.

– Hogyan lett a neved Márta anyó?

– Nem hívtak engem így, az elején Márta voltam. Leánykori nevem Fohl Márta. Dávid fiam születése után a kollégáim – a jóságos Holle anyó meséje nyomán – elneveztek Folle anyónak. Amikor Márta barátnőmet becsaltam a Hálóba, mint önkéntest, elkezdtek bennünket Márta névezni. No, azt én elég nehezen viseltem. Márta sokat segített a Hálóban, több ideje volt, mint nekem. Gyakran volt bent az irodában, Gaga Zsuzsival is jóban volt. A táborokban azonban neveink összekeveredtek, így egyszerűbb volt a számomra sokkal kedvesebb anyót a nevem után odatenni. Laci nem örült ennek, de rajtam ragadt, Márta anyó lettem. Szeretem ezt a nevetem.

– Mit jelentett az életedben a Háló?

– A Háló másfajta közösséget jelent, mint a cursillo. A cursillónak megvan a maga tematikája, az inkább egy lelkeségi mozgalom. A Háló sokkal részletesebb, sokkal gazdagabb és szélesebb világlátást, nagy stabilitást adott, keresztény értékrendemnek. Tágabb értelemben véve a személyiségemet segítette, és úgy éreztem, hogy ha tudok adni is valamit az, igazán jó. A Hálóban rengeteget köszönhetek a remek előadásoknak, a nagyszerű embereknek, hogy kitágult a látóköröm. Nagyon sok tudást

kaptam az emberi értékek és a lelkiek mellett. Nagyon-nagyon szerettem a táboroknak a lelki programjait és az együttléteket! Sok remek embert ismertem meg! Közülük sokan példaképek is lettek, és jó volt velük együtt lenni. Most lassan te is megismered őket. Nagyon jóba voltunk Zsuzsival, aki alkalmazottként dolgozott a Hálónak. Gaga Zsuzsi. Ott volt Tatán a táborban. Koncz Andrással egy bibliai játékot adtak elő. Szívesen lementem volna én is, de pont azon a héten volt a családi nyaralásunk a Balatonnál. Koncz Andris ott volt veletek? Neki is állandó munkahelye volt a Háló. Nagyon szerettem Andrást.

– Márta anyó, mit gondolsz, hogyan lehetne ma az embereket megszólítani és a Hálóba hívni?

– Az attól is függ, hogy kivel beszélgetek. Ha tudom, hogy gyakorló keresztény, akkor hivatkoznék arra, hogy ha szeretne a hitében, a magyarságában, a világnézetében gazdagodni, jöjjön. Ha még nem tudok róla semmit, akkor a mindennapi dolgokon keresztül közelítenék hozzá; hogy az előadások remekek, értékes embereket ismerhet meg. Hivatkoznék a programokra, amik azért is jók, mert nem úgy kötöttek, hogy ha elkezded, és egyszer nem tudsz elmenni, akkor kiesel belőle. Kicsit lazábban is lehet kötődni a Hálóhoz, ha kétszer az unokák miatt otthon kell maradni, harmadszor elmész, és ott tudod folytatni, ahol abbahagyta. Szóval, valami ilyesmivel kezdeném.

– Elég jól meg tudom szólítani az embereket. A másik vonalam, a cursillo is olyan, hogy hétköznapi formában kell megszólítani először azt, akit hosszabb barátkozás után Krisztushoz szeretnék elvezetni.

– Van egy új program, amit most indítunk el, a teremtésvédelemről szól. Kirándulások, és az ezeket követő, a természethez kapcsolódó beszélgetések, kézműves foglalkozások alkotják. Nagymama és unokája, illetve fiatalok, szülők is a gyermekeikkel, jöhetnek.

– Segítenél abban, hogy az ismeretségi körödben ezt az új programot népszerűsítsd?

Az a helyzet, hogy eléggé zárt világ, amiben élek. Tizenegy éve lakunk itt kint. Azt éreztem, hogy nagyon hamar befogadtak minket. Sok cursillót végzett van közöttük, akik utána egy kicsit elmaradtak a cursillós programokról. Pontosan a távolság miatt, amiért nekem is nagyon nehéz a városi programokat bevállalni. Én nem tudok egyedül elmozdulni, nekik pedig kis gyerekeik vannak, és este, a programok idején az anyukáknak itthon van tennivalójuk. Itt, Széphalmon egy kicsit zárt világ vagyunk, mint egy nagy család. Most éppen a kamaszok indulnak egy Velencei-tó körüli biciklitúrára. Augusztus utolsó szombatján a családok Gercsére mennek. Ez, a településünk szélén egy nagy, elvadult rét. Közepén áll egy középkori templomocska, amely a plébániánkhöz tartozó épület. Elmennek egy napra, a nyári szünetet lezáró kempingezésre. Ez úgy indult, hogy egy család megígérte két fiának, hogy a nyáron kempingezni mennek, de nem jutottak el. Akkor a papa úgy segített elkeseredett fiain, hogy a hét végére kivitte őket Gercsére sátorozni egy éjszakára. Ez olyan jól sikerült, hogy a következő évben már családok mentek velük, most meg már egy meghirdetett plébániai program. Van benne éjszakai túra is annak, aki hajlandó elindulni, kora reggel pedig a fiatal plébános szentmisével zárja le a nyári vakációt.

Szóval nagyon leleményesek. Valószínű, hogy az anyukáknak, apukáknak volt valami háttere, tartozhattak valamilyen közösséghez, és ezt a tapasztalatukat, nagyon jól beépítik családi életükbe is. Mindezt azért mondom el, mert a természet közelében élnek, a gyerekek nagyobb része a Regnum Marianum közösségbe tartozik. Rendszeresen túráznak, heti programjaik vannak. Úgy gondolom, hogy új, nagyszerű programotok elsősorban azok számára kínál fel értékes időtöltést és közösséget, akik sokat vannak a négy fal között, és a városi láрма forgatagában élnek. Ha környezetemben találok olyan családokat, akikről kiderül, nem tartoznak még közösséghez, szívesen népszerűsítem új programotokat. Félek azonban, hogy a távolság komoly akadály lenne nekik. Sajnos, a városban ma már nincs kapcsolatom régi ismerőseimmel.

– Van kapcsolatod még a Hálóval?

– Nagyra értékelem, hogy rendszeresen megkapom a hálós programokat és beszámolókat. Az Angyali Karról biztosan hallottál. Tőlük úgy köszöntünk el, hogy a rollátort már használnom kellett. Itt, kint laktunk már és a kertben tartottunk egy összejövetelt. Minden év végén volt egy ilyen program, hol Puchard Zoliéknál, hol máshol. Meghívtuk az Angyali Kart. Úgy emlékszem, lecsót főztünk, és a találkozó végén elköszöntünk, mert éreztem, hogy már nem tudok rendszeresen bejárni a városba. Laci is úgy van vele, hogy egyedül nem szívesen vállalkozik messzibb programokra. Kilencvenharmadik évét kezdte a nyáron. Ott tartunk, hogy a gyerekek nem is szeretik, ha vezet, és ez nagyon nagy baj. Korlátot jelent a mindennapokban. Pedig rengeteg segítséget kapunk fiaméktól. Figyelmesek és segítőkészek. A bevásárlásokat is ők intézik. Egy éve azonban a menyem is dolgozik, ezért alaposan meggondolom, hogy szóljak-e, kérjek-e valamit, amikor látom, milyen elfoglaltak. Megvárom a hét végét, és akkor kérek segítséget. Szóval, nem könnyű... Még szoknom kell...

– Hogy tetszett a Tarsoly új száma?

– Nagyon komoly dolgok vannak benne. Tetszett. Gondolom, színesítitek majd a régiós találkozókról készült beszámolókkal is. Kovács Pétert, azt hiszem, nem ismertem, vagy csak már nem emlékszem rá. Amikor én részt vettem a szerkesztésben, a Tarsolyt Koncz András, Puchard Balázs, Gaga Zsuzsa, egy kedves, Judit nevű önkéntes, Győrből, a vezetéknevére sajnos már nem emlékszem, (Székelyné Szénássy Judit-a szerk.) és én szerkesztettük. Nekem a lelki tartalmat kellett az atyáktól időről időre begyűjtenem.

– Sok öröm volt benne. A szerkesztőségi megbeszéléseket nagyon szerettem. Akkoriban a Tarsoly, úgy emlékszem, gyakrabban jelent meg. A táborban pedig minden nap volt tábori újság azt hiszem, négy oldalon a tábor híreivel. Úgy tudom, Puchard Balázs készítette a fiatalokkal.

– Márta anyó, a szerkesztők és a magam nevében jó egészséget kívánok, remélem, hogy a Hálós programokon még találkozunk.

– Köszönöm, hogy ilyen messzire eljöttél a beszélgetés kedvéért. Örülök, hogy megismerkedhettünk.

Fűzfás partoldal Olejnyik Ágnes linómetszete

Visszanéző

A Háló története – II. rész

Folytatjuk előző számunkban a Háló történetéről megkezdett sorozatunkat.

1994 novemberében alakult meg a Háló Közösségfejlesztő Keresztény Egyesület. Ebbe az egyesületbe olyan személyeket hívtak, akik a Hálóba belépett valamelyik közösséghez tartoztak, vagy dolgoztak a Hálóért. A megalakulásnak részben anyagi okai is voltak, egyesületként már pályázhattak állami forrásokra. A Tarsoly 1994. évi márciusi száma már közli az új egyesület alapítóinak névsorát, az alapszabályokat, és az egyesülettel kapcsolatos egyéb tudnivalókat.

1994 márciusa és 1995 januárja közt nem jelent meg a Tarsoly. Az 1995.évi VI. szám fejlécén összekötőként már Szeibert András neve

szerepelt. A csaknem egyéves szünet útkeresést takart. Szeibert András beszámolt ebben a számban arról, hogy annak ellenére, hogy az újság megjelenése szünetelt, a mozgalom nem. A hosszú szünet azonban kétségtelenül egy válságnak a jele volt. Ezt megvitatandó 1994.december 12-én több, a mozgalom sorsáért felelősséget érző aktivista gyűlt össze a Katolikus Ifjúsági Mozgalom (KIM) irodájában. Ezen a megbeszélésen sorsdöntő kérdések merültek fel. Legyen-e egyáltalán Háló, hiszen oly kevés visszajelzést kapnak egy-egy kérdésükre, felszólításukra. Rendelkezik-e Háló olyan értékekkel, amely miatt érdemes fenntartani? Fennállnak-e még azok a körülmények, melyek létrehozását indokolták?

Működhet-e még, mikor gyakorlatilag kifogytak a „dolgozó emberek”? Hogyan és mit kéne másképp tenni, hogy a fenti irányzatok megforduljanak? A vita megosztotta az embereket. Voltak, akik nem látták értelmét a folytatásnak, de végül mégis mellette döntöttek.

A fontos és megőrzendő értékek között mindenki megemlítette a határon túli magyarokkal kialakított kapcsolatot, és a vidéki közösségek bekapcsolódását. A Hálót sokan számon tartották, mint olyan szervezetet, mely összefogja a sehová nem tartozó (sem plébániai, sem lelkeségi) közösségeket. Nekik a Háló volt az egyetlen szervezet, mely megadta a lehetőséget ahhoz, hogy bekapcsolódhassanak az egyházi életbe. A vitában megfogalmazódott az is, hogy nem szükséges havi rendszerességgel klubokat vagy regionális találkozókat szervezni, inkább (ezekről sem lemondva) évente egy két alkalommal nagyobb országos rendezvényeket kell tartani.

A határon túli Háló-mozgalom kezdetei

A Háló figyelme 1992-től mindinkább a határon túli magyar katolikus kisközösségekre tevődött át.

A különböző régiók kisközösségei a találkozók által megerősödtek identitásukban, magyarság- és közösségtudatukban. Ebben az időszakban alakult ki a Kárpát-medencei hálós tevékenység arculata. Elmondhatjuk, hogy minden régiónak önálló Háló-története van, mely egységbe rendeződik a Kárpát-medencei Háló történetével.

A felvidéki közösségek története

A magyar ifjúsági közösségek története a Felvidéken a nyolcvanas évek elejéhez kötődik. A szlovák kisközösségek alapjait ennél jóval előbb Kolakovic atya rakta le, a hetvenes években. A nyolcvanas években kezdtek a felvidéki magyar fiatalok lassan beszivárogni ebbe a szlovák „földalatti egyházba”. Ekkor kezdődött kálváriájuk. Beszélni hitről, vallásról, istenélményről anyanyelven sem könnyű, hát még idegen nyelven.

1985-ben Pozsonyban már komoly magyar kisközösség működött. A pozsonyi templom szentmiséje lett az a hely, ahová sikerült odacsalogatni a hívó magyar fiatalokat. Az első nagyobb magyar találkozó, a szentantali (Antol) Könnyező Szűzanya búcsúján kiderült, hogy nemcsak Pozsonyban mozgolódik a felvidéki fiatalság. Még mielőtt nyugodt találkozóhellyé válhatott volna Szentantal, a helyi titkosrendőrség felfigyelt rájuk. 1988. augusztus 31-én írták alá az ellenük irányuló dokumentumot. Ez a nap a KIK (Keresztény Ifjúsági Közösségek) születésnapja.

1989. november 17-e (a bársonyos forradalom) után az egyház szabadabban mozoghatott. Ezután született a Remény című felvidéki katolikus magyar hetilap.

1990-re létrejött egy hatalmas közösség, melyet saját érdekében fel kellett osztani, és meg kellett találni a vezető egyéniségeket a kisebb csoportok élére. Erre jó alkalom kínálkozott, mikor 1991-ben a pápa Budapestre készült, és ifjúsági találkozót is szerveztek vele. Néhány felvidéki fiatal kezdett járni magyarországi közösségekbe, ők próbálták földijeiket Magyarország felé irányítani. 1991-ben a felvidéki magyar anyanyelvű katolikus közösségek hivatalos szervezetté váltak. Minden évben átlagosan 15 kisebb-nagyobb rendezvény megszervezésére került sor: biciklitúrák, sítúrák, lelkiyakorlatok, bálók.

Idővel bővültek a külföldi kapcsolataik is, Eljutottak együtt több taizéi találkozóra, Bécsbe, Münchenbe, Wrocławba, majd Rómába és Párizsba, a Katolikus ifjúsági Világtalálkozóra is.

Külföldi kapcsolataik fejlődésében mérföldkő volt számukra a Hálóval való találkozás. Az összekötő szálak egyre erősebbek lettek. Rendszeresen részt vettek a Háló-találkozókon, egyre több ismerős arccal találkoztak.

Különleges ajándék volt számukra a felvidéki, kovácpataki II. Kárpát-medencei Háló-találkozó, ahol csaknem minden magyarul beszélő terület képviseltette magát. A találkozó célja többek közt egymás gondolatainak megismerése, egymás hatékonyabb megsegítése céljából egy Kárpát-medencei magyar kisközösségi hálózat megteremtése volt.

Kómár Katalin

Forrás:

*Molnár Melinda, T.Kovács Péter és sokan mások: Háló
A Háló Egyesület kiadványa, Budapest, 2002.*

Olejnycik Ágnes linómetszete

A Háló nevééről (II. rész)

A találkozás

Az első részben arról írtunk, hogy a Háló neve mellé három új fogalmat illesztettünk, amelyek együtt jelentik majd a mozgalom új nevét: Találkozás, kapcsolat, közösség. Magyaráztuk a névcserét és annak használatát A mostani és a következő két írással mélyebben elemezzük a fogalmakat, hogy jobban beleérezzünk, hogy minél inkább a sajátunk legyen ez a három fogalom.

Most vegyük először a találkozást, hogyan is viszonyulunk ehhez.

A találkozás általában:

- Időt kell rá szánni. Sokszor mondjuk, hogy a találkozás a nyolcadik szentség. Szent dolog érdek nélkül találkozni.
- A találkozás íze, élménye mozgatórugója a következő találkozásnak.
- Találkozó - találkozás - viszont-találkozás: emberi belső és társas folyamatok állomásai.
- A minőségi találkozások biztonságérzetet is jelentenek.
- A találkozás lehetőséget ad a példamutatás általi útmutatásra Isten felé.
- A találkozások segítik az értékes, aktív, másokra figyelő, másokért tenni akaró felnőtté válást.

Találkozások a Hálóban:

- Cél és eszköz is egyben a Háló számára. Attól függ, honnan nézzük. Amennyiben a találkozás szent, és az emberek gazdagodnak általa, akkor cél, de eszköz, ha a kapcsolatok kialakítása felé vezető útnak, avagy az út egy állomásának tekintjük.
- A Hálóban mindig fontos volt, hogy milyen a találkozás minősége, hogy tudunk-e mélységet adni. Nem célunk felület

találkozásokat segíteni. A hangulat pedig segíti az egymás felé történő megnyílást.

- A Háló alapvetően megteremti a lehetőséget a találkozásra, de többünk szerint ez igazából csak a kezdete valami másnak, egyfajta kiinduló pont. Minek lehet ez a kiinduló pontja? A közösségeknek például, avagy életre szóló kapcsolatoknak. Találkozás nélkül egyik sem megy.
- Igény van nálunk a találkozásra.
- A meghívások alapvetően személyesek: terád van szükség, fontos vagy.

A portyák, a látogatások, a rendezvényeinkre való utazás mindig is fontos tényező volt. Elég nagy számunkra a Kárpát-medence, elég sokat kell erre időben és anyagiakban is áldoznunk, de Istennek hála sokat lehet az utak alatt beszélgetni. Aki nem gyakorolta, talán nem is sejtí, hogy az egymás meglátogatásának mekkora a jelentősége.

A Hálóban a találkozások száma függ attól, ki mennyit tud felvállalni. Minden egyes lehetőségnek, minden gazdagodásnak örülünk. Közös kincssé akkor válik, ha ezeket megosztjuk egymással, már ami ebből megosztható.

A Háló találkozóí:

- A találkozó mélységét a nyitottsága is adja, azaz, ha a résztvevők például őszinték. Állítjuk, hogy az őszinteséget is meg lehet tanulni.
- A találkozó lelki és szellemi fejlődést jelent az életünkben.
- Az előkészítés központi kérdés, önmagában a közös munka a közös célért közösségteremtő. Ha jól sikerült az előkészítés, ha sok energiát áldoztak rá a szervezők együtt, az már több, mint fél siker.
- A kiértékelés is fontos része a továbblépésnek, a fejlődésnek. A Háló erejét részben az a stílus jelenti, hogy mindig szembe mert nézni saját hibáival.

- Valaminek történnie kell a találkozó után. Megkeresések, telefonálások, látogatások. A kapcsolatok így épülhetnek, céljainkat így érhetjük el.
- Úgy kell a találkozókat megszervezni, hogy maradjon idő az igazi találkozásra, legyen elég idő leülni egymás mellé.
- Minőségi akkor lesz egy találkozó, ha ott nemcsak másokkal, hanem Istennel és magammal is találkozhatok. Végül is az ember saját magát is csak mások és Isten viszonylatában tudja értékelni.
- Találkozóinkon a munka és a szórakozás együtt van jelen. Így vannak kötöttebb és lazább részek is benne.

Miért indulunk el egy találkozóra?

- nyitottság,
- kíváncsiság,
- erős belső motivációt jelent sokunknál a viszont-találkozás öröme.
- Jellegzetesség a felelősségtudat is: hűségből elmenni a találkozóra.
- Igyekszünk nem felületes témákat találni. A témánál az előadás szikra a beszélgetéshez. De ezt a szikrát más módon is lehet pattintani, például kerekasztal beszélgetésekkel, műhelymunkákkal, stb.
- Találkozóinkat nehéz egy stílusba osztályozni, nálunk ezek keverednek, hagyományoktól, igényektől, ötletgazdagságtól függően. Így születnek új dolgok.

Remélem, sikerült kicsit közelebb hozni a hálós találkozás fogalmat, sikerült gondolatokat ébreszteni, új kifejezéseket, tartalmakat társítani hozzá! Legközelebb a hálós kapcsolat következik.

Szeibert András

Nekem tetszett

A titok tanúi

Album a fennmaradt krisztusi ereklyékről

Egyedülálló album jelent meg az idei könyvhétre a Kairosz Könyvkiadó gondozásában: Grzegorz Górnny - Janusz Rosikoń lengyel szerzőpáros A titok tanúi – nyomozás Krisztus ereklyéinek ügyében című, gazdagon illusztrált könyve a Krisztus személyéhez kötött tárgyi emlékeket veszi sorra a jelenlegi ismeretek és tudományos vizsgálatok tükrében. A világsikerű kiadvány eddig lengyelül öt, angolul három, spanyolul két kiadásban jelent meg, kiadták továbbá francia, horvát, szlovén, bolgár, és immár magyar nyelven is.

A szöveg szerzője, az 50 éves Grzegorz Górnny nem ismeretlen Magyarországon. Riporter, esszéista, publicista, dokumentumfilm-rendező, film- és televíziós producer, rádiós műsorvezető, több mint 30 könyv szerzője, melyek eddig 25 külföldi kiadásban jelentek meg. A lengyel katolikus értelmiség egyik vezető alakja, aki magyar politikai, kulturális, egyházi témákban is rendszeresen publikál lengyel és magyar folyóiratokban, internetes portálokon. A magyar köztársasági elnöktől a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjét vehette át, és a magyar Szabadelvű Médiaműhely Európa-érem díját is megkapta. Felesége, a kárpátaljai, anyai részről magyar Angelika Korszynska-Górnny a legismertebb lengyel keresztény rockegyüttes, a 2Tm2,3 énekes, aki zenekarával Magyarországon is többször fellépett. Öt gyermekük van.

Magyarul korábban két könyve jelent meg, a 20. századi keresztény hitvallókról (köztük magyarokról) szóló Emberek a Halál Völgyéből (Kairosz, 2017) és a terhességmegszakítás, eutanázia, mesterséges megtermékenyítés kérdéskörét katolikus szempontból vizsgáló Gyilkosság és orvostudomány (Új Ember kiadó, 2019).

Górnny szerzőtársával, a fotós Rosikońnyal két éven át végigjárta az összes olyan ismert helyszínt, ahol krisztusi ereklyét tisztelnek.

Interjúkat készítettek, fotóztak, emellett történelmi háttérrel, részletes térképeket készítettek az egyes ereklyék megtalálásáról, útjáról, hányattatásairól, a tudományos vizsgálatok megállapításairól, eredményeiről. Hatalmas, úttörő munkát végeztek, és nem hallgatják el az egyes ereklyék eredetiségével kapcsolatos kételyeket sem. De ragaszkodnak a katolikus egyház hivatalos álláspontjához, amit az is bizonyít, hogy könyvük a varsói érsekség engedélyével jelent meg.

Tizenegy fejezetben veszik sorra az egyes helyszíneket, amelyek némelyikén több ereklye is található. Köztük az a köntös, amelyet Krisztus viselt, amikor a kivégzésre kísérték, és amelyre a római katonák sorsot vetettek, vagy a korbácsolóoszlop, a töviskorona, a Golgota és az üres sír.

Ezeket a Krisztus után maradt tárgyi emlékeket az őskeresztények különös gonddal őrizték. Gyógyító erőt is tulajdonítottak nekik. Ez a felfogás evangéliumi leírásra támaszkodik, a vérfolyásos asszony történetére, aki megérintette Krisztus ruháját, azzal a bizonyossággal, hogy „ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok” (Mt 9, 20-22). Jézus észrevette, hogy valaki megérintette, és amikor az asszony „félve, remegve” bevallotta, hogy ő volt az, azt mondta neki: „a hited meggyógyított téged”.

Az első fejezet Krisztus halotti leplével, a híres torinói leplel foglalkozik, amely külön tudományág, a szindonológia (a görög szündon=lepel szóból) tárgya. Bár ez a legismertebb krisztusi ereklye, az olvasó sok új dolgot tudhat meg róla. Nekünk, magyaroknak különösen érdekes lehet, amit a szerző a XII. század végén keletkezett, a Széchenyi Könyvtárban őrzött, a többek között az első magyar összefüggő nyelvemléket, a Halotti beszédet is tartalmazó Pray-kódex miniatúráinak és a torinói leplel látható emberi alaknak hasonlóságáról ír. A Pray-kódex III. Béla Árpád-házi királyunk uralkodása (1172-1196) alatt született: III. Béla Konstantinápolyban (Bizáncban) nevelkedett, és rokonságban állt a császári családdal. A Bizánci Birodalom fővárosában eltöltött évek során saját szemével láthatta az akkor ott őrzött leplet,

amelyet minden pénteken felmutattak a nyilvánosság előtt. A kódex szerzője tehát első kézből tájékozódhatott Krisztus halotti lepléről. A Pray-kódex Krisztus-ábrázolása emellett újabb cáfolat a sokak által megkérdőjelezett úgynevezett szénizotópos vizsgálatra, amely 1260-1390 közé tette a lepel keletkezésének idejét.

A krisztusi ereklyék egy részét Szent Ilona, a kereszténységet a milánói ediktumban (Kr. u. 313) bevett vallássá nyilvánító, s ezzel a Római Birodalomban az egyházüldözésnek véget vető Nagy Konstantin császár édesanyja vitte Rómába. Ő találta meg Jeruzsálemben az őskeresztények által elrejtett „igazi keresztet” a két lator keresztjével és a „szent szögekkel” együtt (melyekkel Krisztust a keresztfára szegezték). A mai római Jeruzsálemi Szent Kereszt-bazilikában (mely a konstantini Sessorium-palota helyén épült) őrzik a kereszt egy darabját és az úgynevezett vádcímtábla (titulus) megmaradt felét, amelyre a halálra ítélték vétkét írták fel. Jézus esetében a „Názáreti Jézus, a zsidók királya” feliratot vésték fel a titulusra héberül, görögül és latinul. Más sorrendben, mint ahogy Szent János evangéliumában olvashatjuk (héber, latin, görög). Ha középkori másolat lenne, készítői az evangéliumi leírást vették volna alapul, és annak megfelelő sorrendben helyezték volna el a feliratokat.

Amint a szerző utal rá, a régi időkben az ereklyéket általában több darabra osztották és különböző helyekre vitték, mert felfogásuk szerint a legkisebb darabjuk is szakrális erőt hordozott. Megtalálhatóak a Szent Kereszt-ereklyék Európa sok templomában, közöttük például a dél-lengyelországi Szent Kereszt (Święty Krzyż) hegyen lévő kolostorban. Külön érdekesség, hogy ezt az ereklyét Szent Imre herceg, Szent István államalapító királyunk szerencsétlen sorsú fia és örököse adományozta a lengyeleknek.

Külön fejezet foglalkozik a spanyolországi Oviedo katedrálisában őrzött arkendővel, amellyel a halott Krisztus fejét fedték be, és amelyen szintén megőrződött Jézus arcmása, mely megdöbbentő hasonlóságot mutat a torinói leplén látható képmással.

A lengyelországi Szent Kereszt-hegyi kolostorban őrzött, Szent Imre herceg által a kolostornak ajándékozott Szent Kereszt ereklye (A titok tanúi, 110.oldal)

©Janusz Rosikoń/Rosikon Press

Az olaszországi Manoppello kapucinus templomában őriznek egy másik arckendő is, amelyet a keresztény hagyományban „Veronika kendőjeként” tisztelnek: Veronika ezzel törölte volna le a keresztútton kivégzésre kísért Jézus vértől ázott arcát, melynek lenyomata a kendőn (sudarium) megőrződött. Külön érdekesség, hogy a torinói leplen, az oviedói és a manoppellói arckendőn megmaradt vérfoltokról a tudomány ugyanazt a vércsoportot (AB+) mutatta ki, amely a legritkább vércsoportnak számít a világon.

A krisztusi ereklyék egy részét a legkorszerűbb eszközökkel végzett tudományos vizsgálatoknak vetették alá. Ezek eredményei elég meggyőzőek lehetnek azok számára, akik hittel közelítenek Jézus személyéhez, de cáfolhatatlan bizonyosságot nem adnak. A „nyomozás” mindenesetre, ahogy a szerzők írják, tovább folytatódik.

Természetesen hitünk nem ezeken az ereklyéken alapul, de megerősítést kaphat általuk. Amint Górnny írja: „Ez a könyv több tucat utazás, több száz beszélgetés, több ezer fotó és dokumentum, utazás térben (a Szentföldtől Spanyolországig) és időben (Krisztus korától napjainkig). Annak felfedezése, hogy a mai kor tudósai hogyan jutnak ugyanarra a következtetésre, mint a zarándokok seregei. Egy történet arról, hogy a tudománynak is szüksége van alázatra”.

(Grzegorz Górnny - Janusz Rosikoń: A titok tanúi, Kairosz Könyvkiadó, Bp., 2019, 335 oldal. Fordította: Sz. Kovács Dóra és T. Kovács Péter).

T. Kovács Péter

Impresszum

Kiadja a Háló Egyesület (www.halo.hu)

Főszerkesztő: Széplaki Mária

Szerkesztők: Kómár Katalin, Margitfalvy György, Szeibert András és T.Kovács Péter

Fotók: Margitfalvy György (1.old., 30.old.), Sabău-Trifu Cristina magángyűjteménye (16.old., 18.old., 20.old.), [facebook.com/haloifi/photos/](https://www.facebook.com/haloifi/photos/) (27.oldal), Arató család magángyűjteménye (33.old.)

Tördelés: Margitfalvy György

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest